

De magie van een plastic zakje

THEATER

L'après-midi d'un foehn & Vortex

Cie Non Nova. Gezien op 13/7 op de Zomer van Antwerpen. Nog tot 10/08.

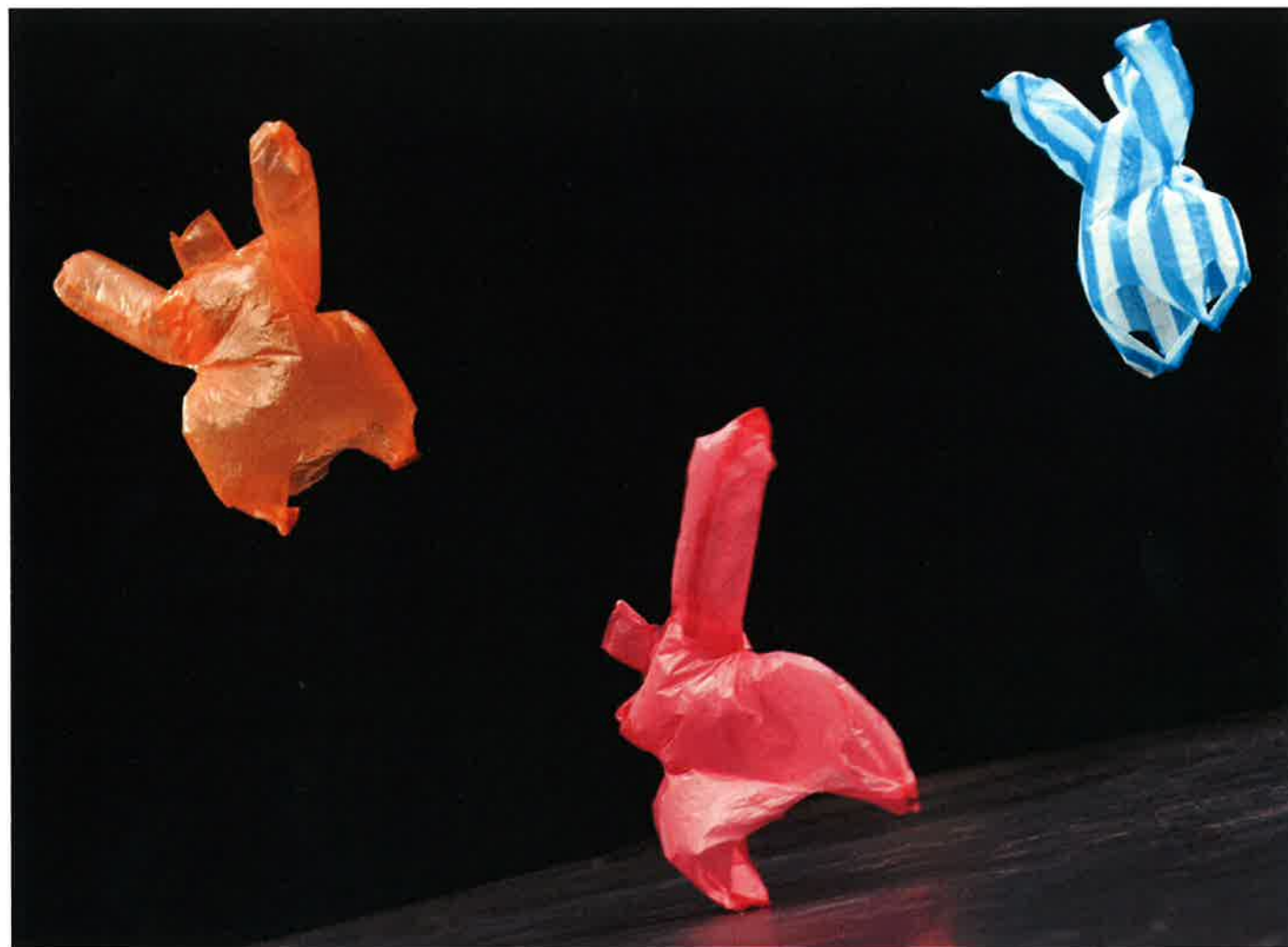
Wat maakte voor jou de film *American beauty*? Voor de mannen is dat misschien de jonge schone deerne, naakt badend in rode rozen. Maar hét beeld van de film was toch wel wanneer de camera minutenlang gefixeerd stond op dat plastic zakje, dansend en tuimelend in de wind. Of hoe betoverend mooi de eenvoud van het dagelijkse soms kan zijn, en hoe een plastic zakje pure magie wordt.

Geen idee of Phia Ménard, drijvende kracht achter het Franse gezelschap Cie Non Nova, daar de inspiratie haalde, maar zijn voorstellingen blinken uit in diezelfde kracht. Het gezelschap presenteert op de Zomer van Antwerpen meteen twee creaties: de jeugdvoorstelling *L'après-midi d'un foehn* (4+) en de avondvoorstelling *Vortex*.

Voor *L'après-midi d'un foehn* (★★★★☆) neem je plaats rond een cirkel van ventilators. Ménard, gehuld in een donkere pij, plakt met monnikengeduld een roze plastic zak tot een mannetje. Onder het draaien van de ventilators komt het levenloze tot leven, gaat het zijn eigen leven leiden en krijgt het gezelschap van andere kleurige zakjes. Ze besnuffelen elkaar, dagen elkaar uit, tuimelen over elkaar heen, worden in een koker van wind de hemel in geblazen...

De titel is een speelse knipoog naar Debussy's compositie 'Prélude à l'après-midi d'un faune', een symfonisch impressionistisch gedicht over een dagdromende faun. De compositie werd wereldvermaard dankzij de dansuitvoering van Nijinsky.

De faun is patroon van de herders, en Ménard hoedt de plastic zakken dan ook als een kudde schapen. Hij stuurt hen zoals een samoerai zijn discipelen en manipuleert hen zoals een marionettenspeler zijn poppen. Of hij beweegt tussen hen in met een paraplu in een hoogstpersoonlijke 'Singin' in the rain'. Een gouden accordeon ontvouwt zich tot een reusachtige tweekoppige draak waarmee ze een speels gevecht voeren, tot Ménard en de roze zak bedolven worden onder een lawine van zwart plastic. Geen draadje, geen truc komt eraan te pas bij deze magische trip, louter een ongelooflijke sinecure in het af-

Plastic zakken die dansen in de wind van een ventilator: het levenloze komt tot leven. © Jean-Luc Beaujault

stellen van de windkracht van de ventilators.

Enig minpuntje aan deze beeldend prachtige jeugdvoorstelling is die typisch Franse sérieux en sacraliteit - net waar het concept speelsheid verdraagt.

Wervelwind

Die conceptuele ernst (met ook de bijhorende clichés) speelt de volwassenenvoorstelling *Vortex* (★★★★☆) nog meer parten. *Vortex* (draaikolk, wervelwind) begint op vrijwel identieke wijze, zij het dat Ménard ditmaal verkleed is als een soort mollige versie van Michael Jackson, een 'man without a face': in pak met hoed, het gezicht omzwachteld.

Daarop volgt dit keer geen lieflijke dagdromerij van een faun, maar een kolkende nachtmerrie op een tribal beat. Het is een

langzame striptease, de wedergeboorte van een man in vrouw die zich ontdoet van de vele meters plastic die hem in zijn lichaam gevangen houden. In een beklijvende scène trekt hij een 200 meter lange streng zwarte plastic als darmen uit zijn buik, tot die als een gitzwarte tornado rondwervelt.

Phia (vroeger Philippe) Ménard was eerder al te gast op de Zomer van Antwerpen met het opzienbarende *P.P.P.*, waarin hij/zij niet alleen het gevecht aanging met enorme sneeuwballen en blokken ijs, maar ook zijn eigen transformatie van man naar vrouw verhaalde. Ménard levert op alle vlakken haar eigenzinnige strijd met de natuurkrachten. Of het nu sneeuw, de wind, dan wel het eigen gender is: het fascineert en beklijft.

LIV LAVEYNE

Het is een magische trip, en toch komt er geen draadje, geen truc aan te pas